

UCHWAŁA NR
RADY MIASTA SZCZECIN
z dnia 2017 r.

w sprawie zmian nazw urzędowych ulic w Szczecinie

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2016 r. poz. 446, poz. 1579, poz. 1948 z 2017 r., poz. 730, poz. 935) w związku z art. 6 ust 1 ustawy z dnia 1 kwietnia 2016 r. o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 774); **Rada Miasta Szczecin uchwala, co następuje:**

§ 1. Zmienia się dotychczasowe nazwy ulic:

1. „**Aleksandra Zawadzkiego**” w Szczecinie i nadaje się jej nazwę „**Tadeusza Zawadzkiego**”. Przebieg ulicy uwidoczniiony jest na załączniku graficznym, który stanowi załącznik nr 1 do niniejszej uchwały.

2. „**Młodzieży Polskiej**” w Szczecinie i nadaje się jej nazwę „**Młodzieży Polskiej**”. Przebieg ulicy uwidoczniiony jest na załączniku graficznym, który stanowi załącznik nr 2 do niniejszej uchwały.

3. „**9 Maja**” w Szczecinie i nadaje się jej nazwę „**9 Maja**”. Przebieg ulicy uwidoczniiony jest na załączniku graficznym, który stanowi załącznik nr 3 do niniejszej uchwały.

4. „**Samopomocy Chłopskiej**” w Szczecinie i nadaje się jej nazwę „**Samopomocy Chłopskiej**”. Przebieg ulicy uwidoczniiony jest na załączniku graficznym, który stanowi załącznik nr 4 do niniejszej uchwały.

5. „**Zygmunta Felczaka**” w Szczecinie i nadaje się jej nazwę „**Wacława Felczaka**”. Przebieg ulicy uwidoczniiony jest na załączniku graficznym, który stanowi załącznik nr 5 do niniejszej uchwały.

6. „**al. Wyzwolenia**” w Szczecinie i nadaje się jej nazwę „**al. Wyzwolenia**”. Przebieg alei uwidoczniiony jest na załączniku graficznym, który stanowi załącznik nr 6 do niniejszej uchwały.

7. „**Dąbrowszczaków**” w Szczecinie i nadaje się jej nazwę „**Haliny Gaińskiej**”. Przebieg ulicy uwidoczniiony jest na załączniku graficznym, który stanowi załącznik nr 7 do niniejszej uchwały.

8. „**Lucjana Szenwalda**” w Szczecinie i nadaje się jej nazwę „**Jerzego Zimowskiego**”. Przebieg ulicy uwidoczniiony jest na załączniku graficznym, który stanowi załącznik nr 8 do niniejszej uchwały.

9. „**Zygmunta Berlinga**” w Szczecinie i nadaje się jej nazwę „**Anny Walentynowicz**”. Przebieg ulicy uwidoczniiony jest na załączniku graficznym, który stanowi załącznik nr 9 do niniejszej uchwały.

10. „**Przodowników Pracy**” w Szczecinie i nadaje się jej nazwę „**Romana Dmowskiego**”. Przebieg ulicy uwidoczniiony jest na załączniku graficznym, który stanowi załącznik nr 10 do niniejszej uchwały.

11. „**Andrzeja Benesza**” w Szczecinie i nadaje się jej nazwę „**prof. Krzysztofa Marlicza**”. Przebieg ulicy uwidoczniiony jest na załączniku graficznym, który stanowi załącznik nr 11 do niniejszej uchwały.

12. „**Mariana Walczaka**” w Szczecinie i nadaje się jej nazwę „**kpt. Adama Walczaka**”. Przebieg ulicy uwidoczniiony jest na załączniku graficznym, który stanowi załącznik nr 12 do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Szczecin.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po 14 dniach od ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Zachodniopomorskiego.

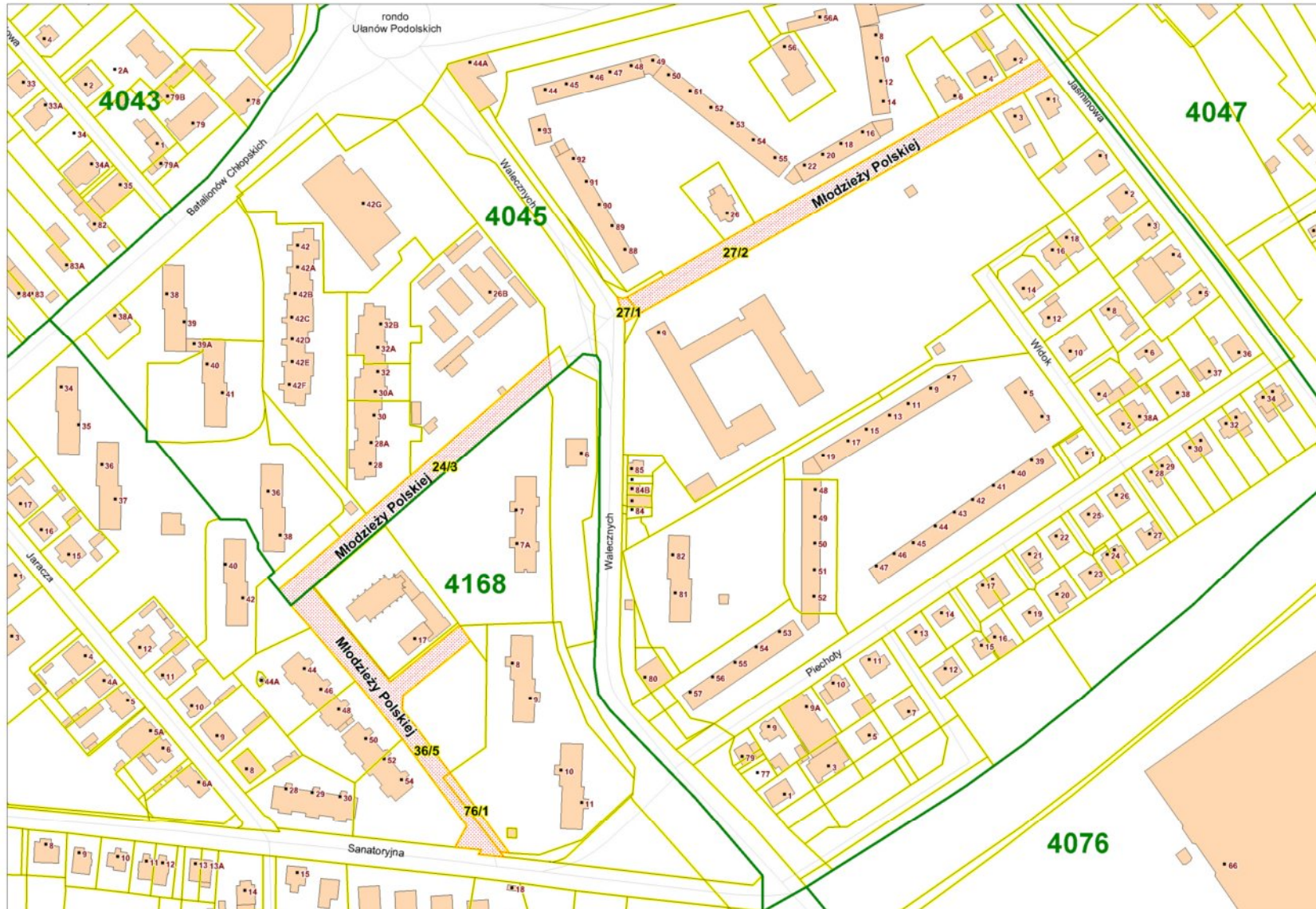
Załącznik Nr 1 do uchwały Nr
Rady Miasta Szczecin
z dnia 2017 r.

Załącznik Nr 2 do uchwały Nr

Rady Miasta Szczecin

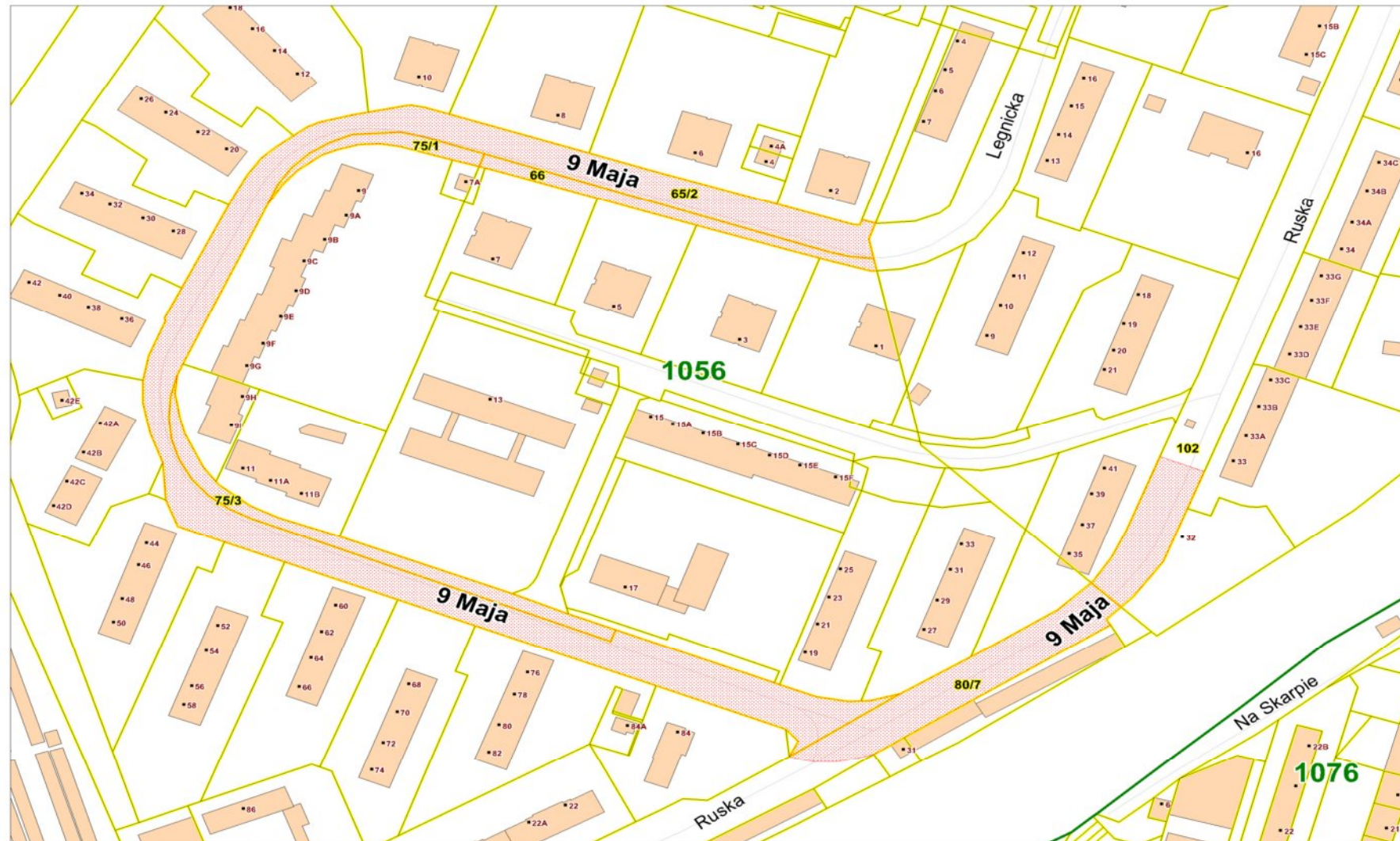
z dnia 2017 r.

Załącznik Nr 3 do uchwały Nr

Rady Miasta Szczecin

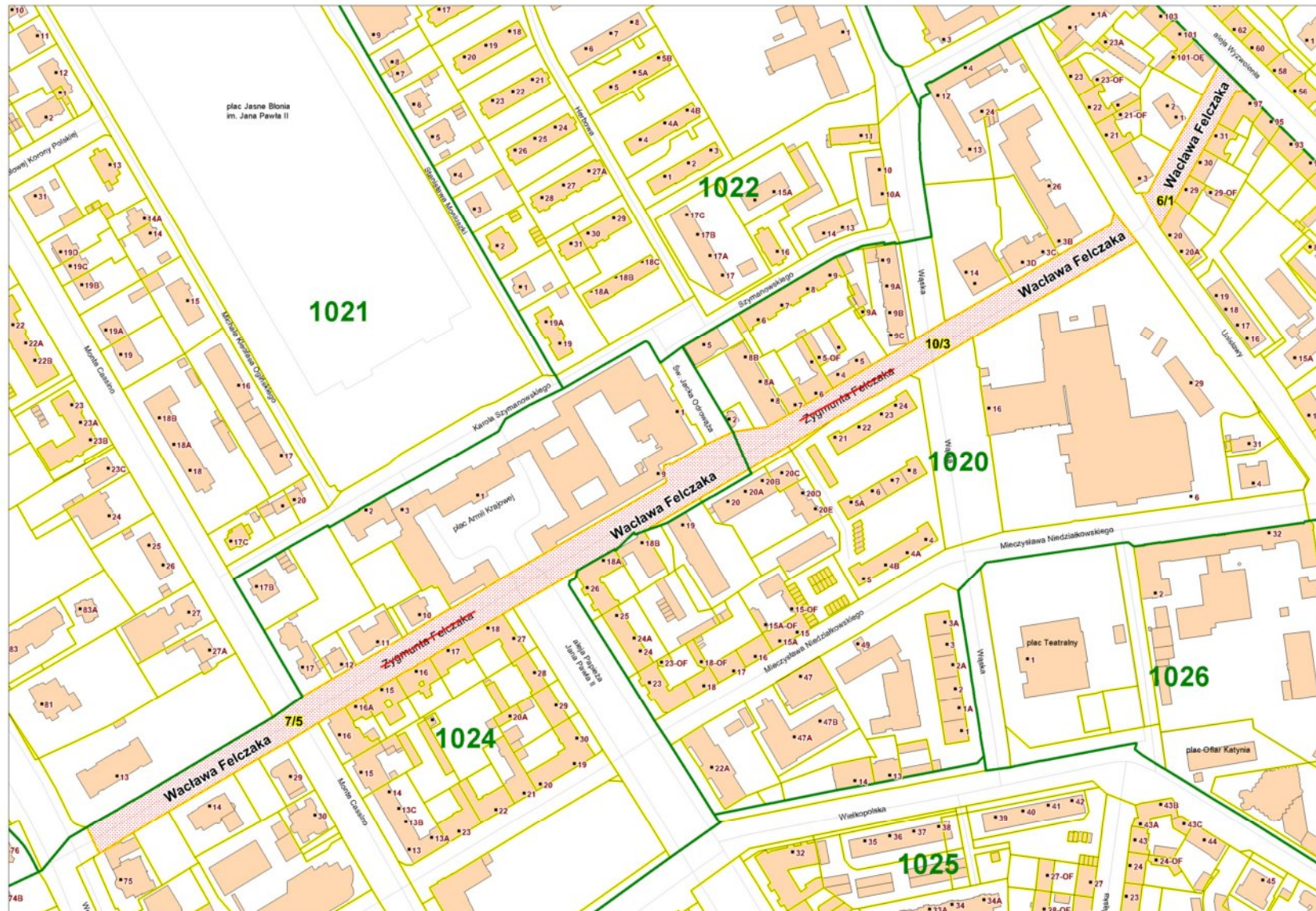
z dnia 2017 r.

Załącznik Nr 4 do uchwały Nr
Rady Miasta Szczecin
z dnia 2017 r.

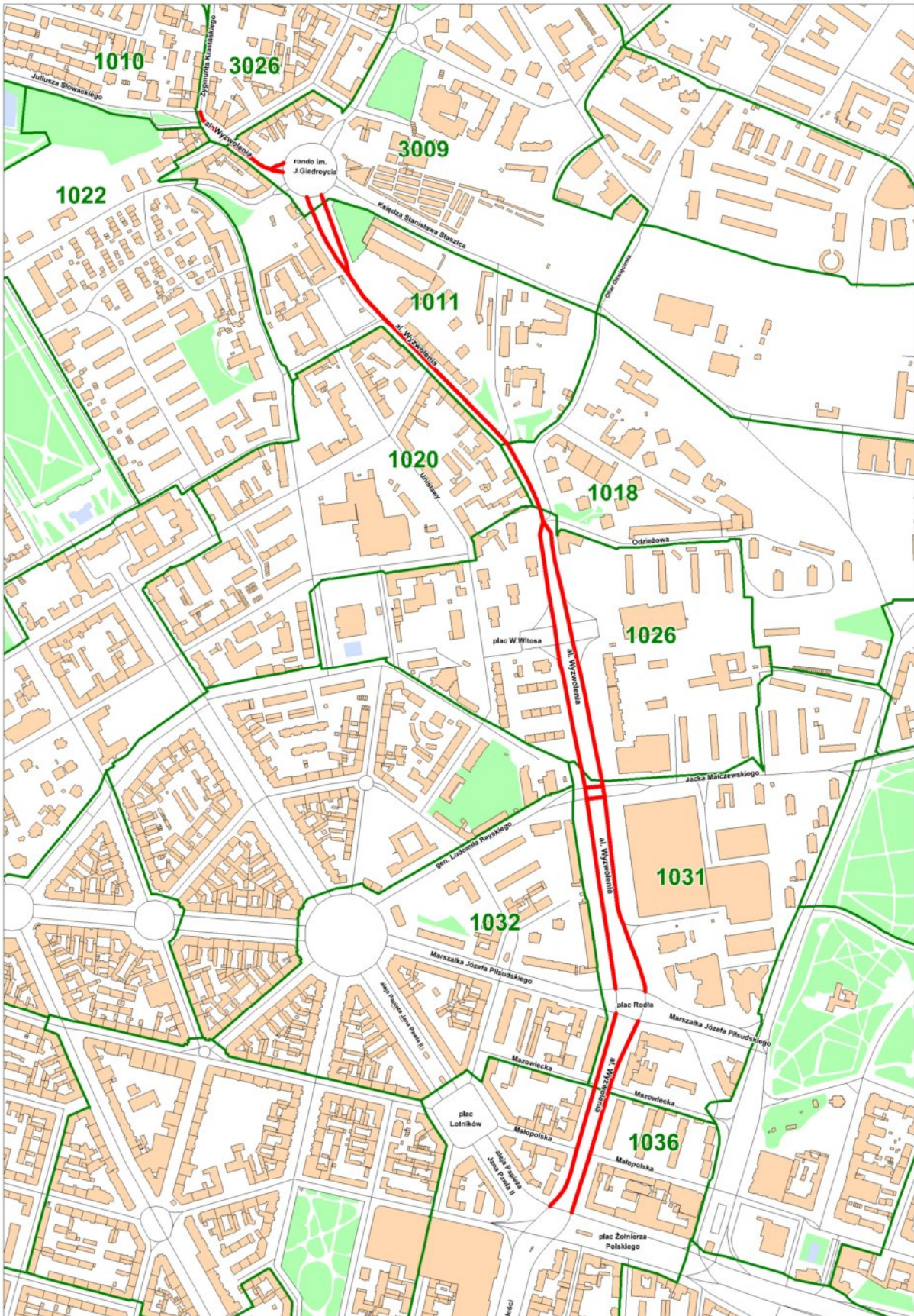
Załącznik Nr 5 do uchwały Nr
Rady Miasta Szczecin
z dnia 2017 r.

Załącznik Nr 6 do uchwały Nr

Rady Miasta Szczecin

z dnia 2017 r.

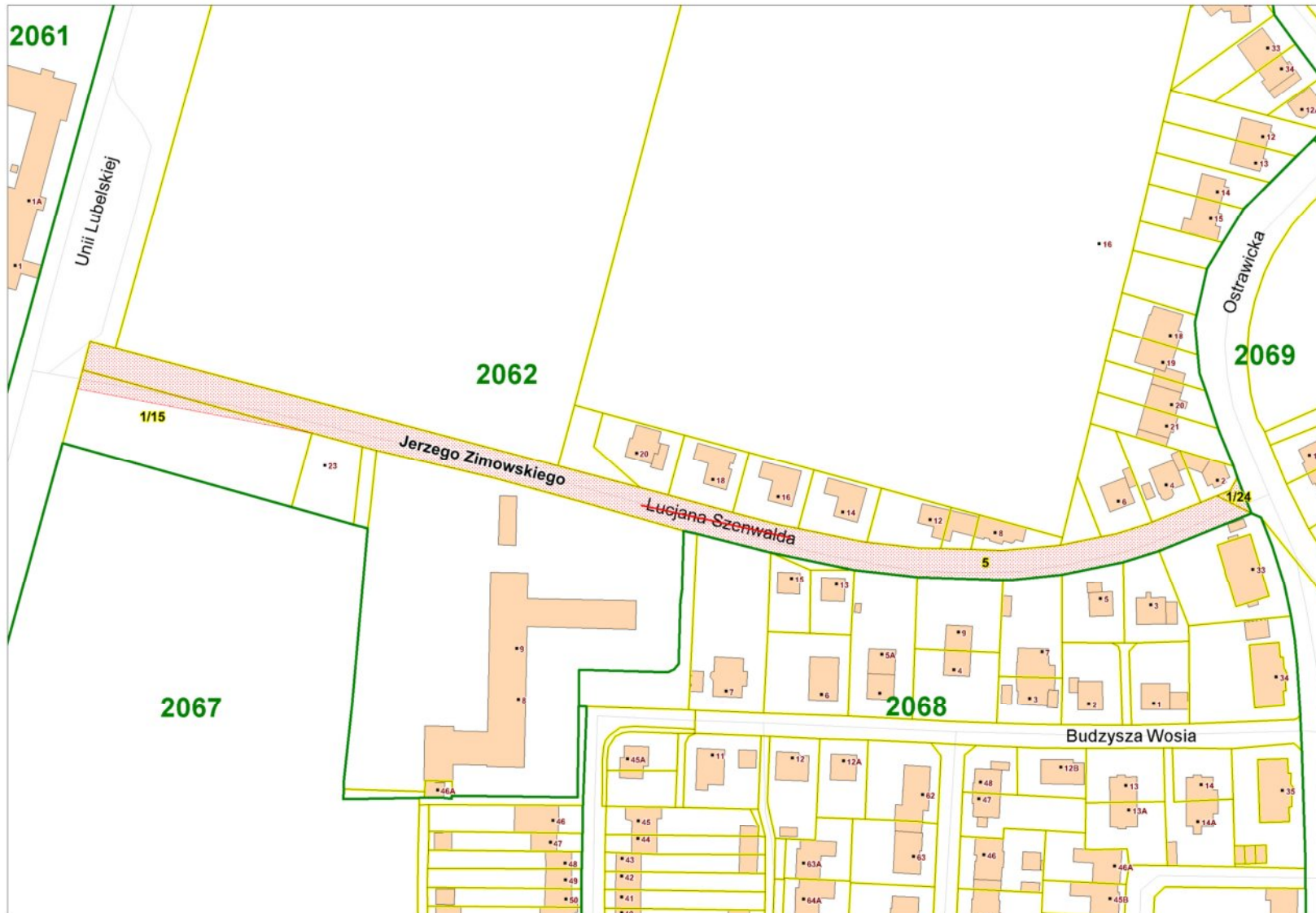
Załącznik Nr 7 do uchwały Nr
Rady Miasta Szczecin
z dnia 2017 r.

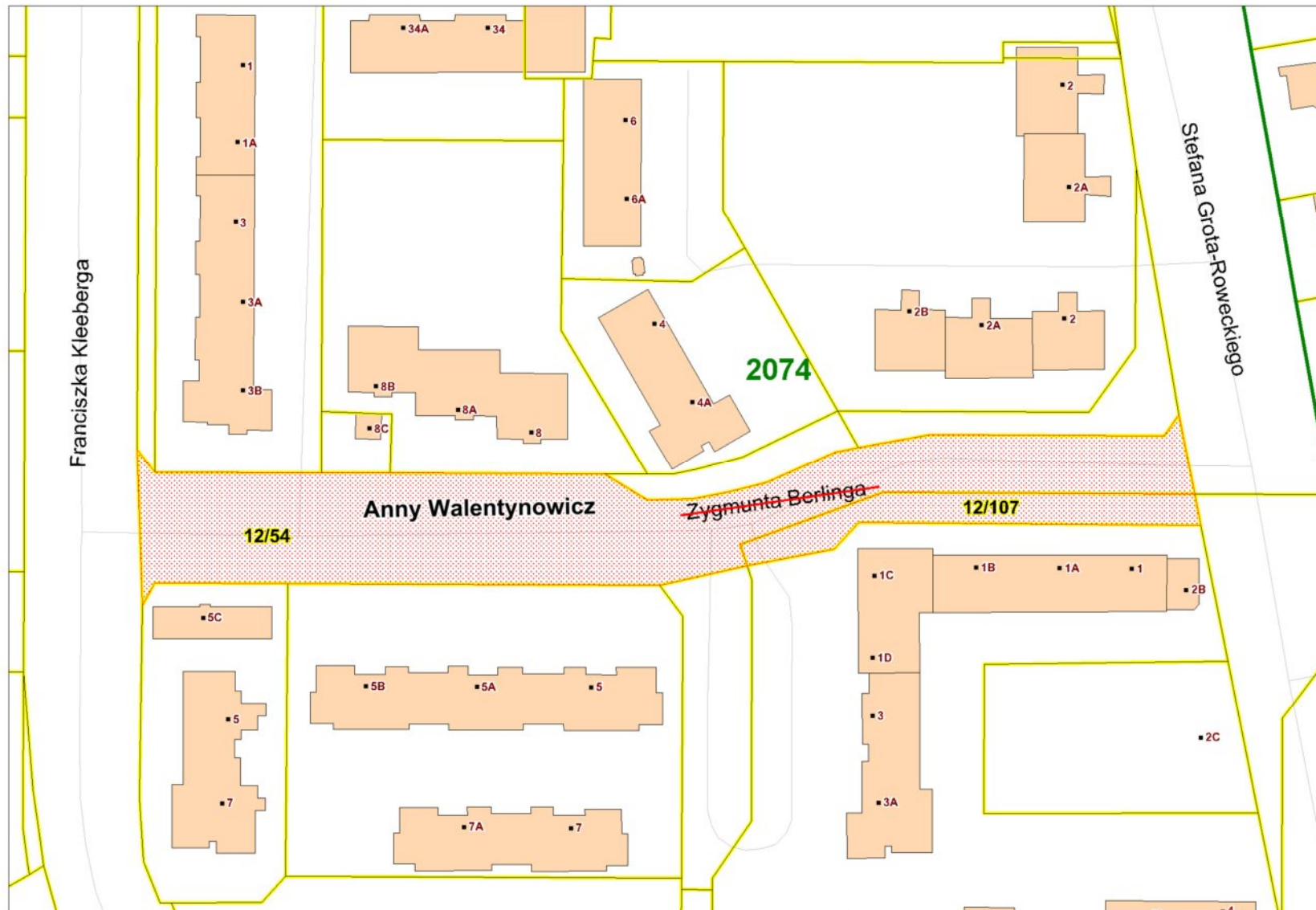

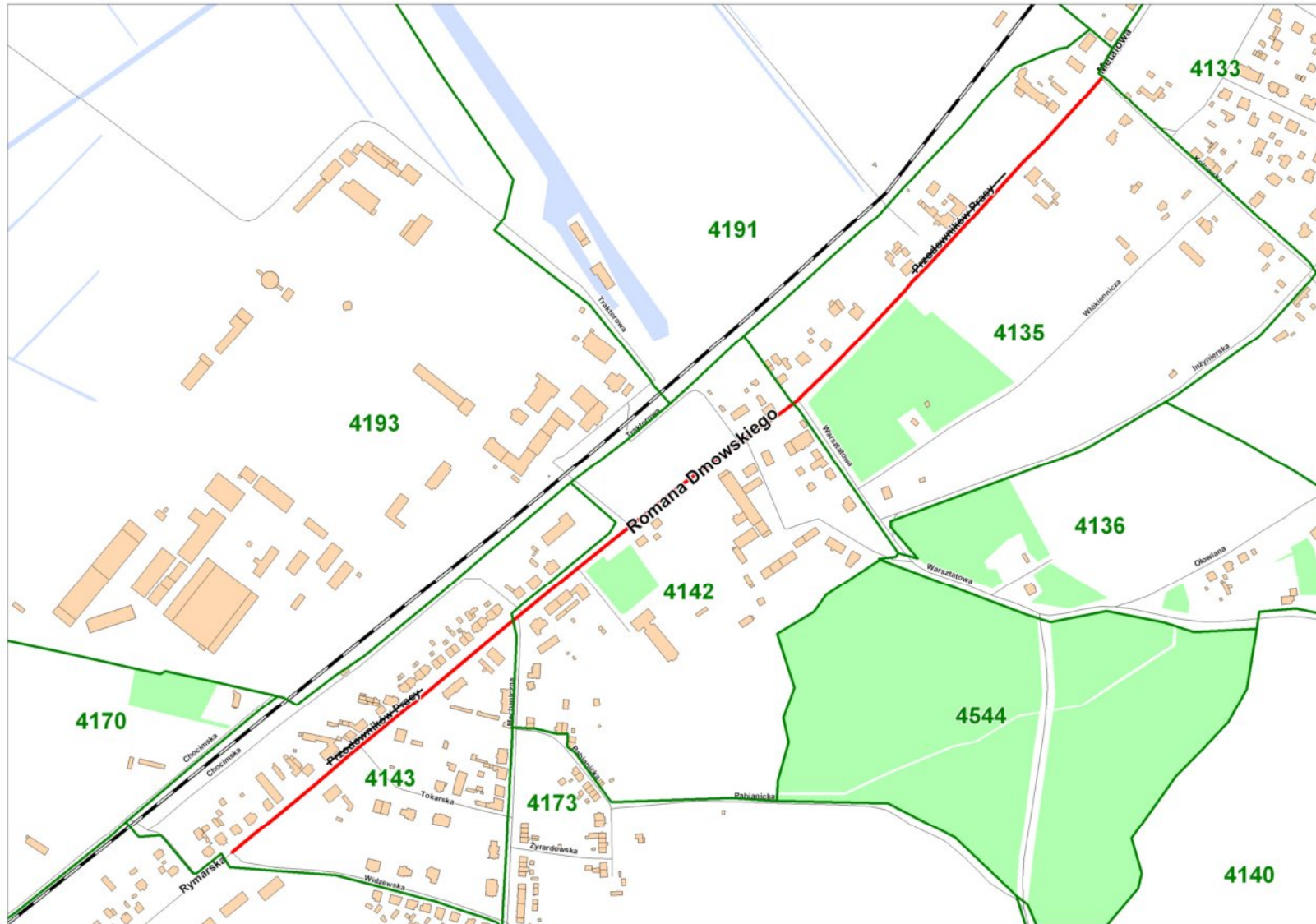
Załącznik Nr 8 do uchwały Nr

Rady Miasta Szczecin

z dnia 2017 r.

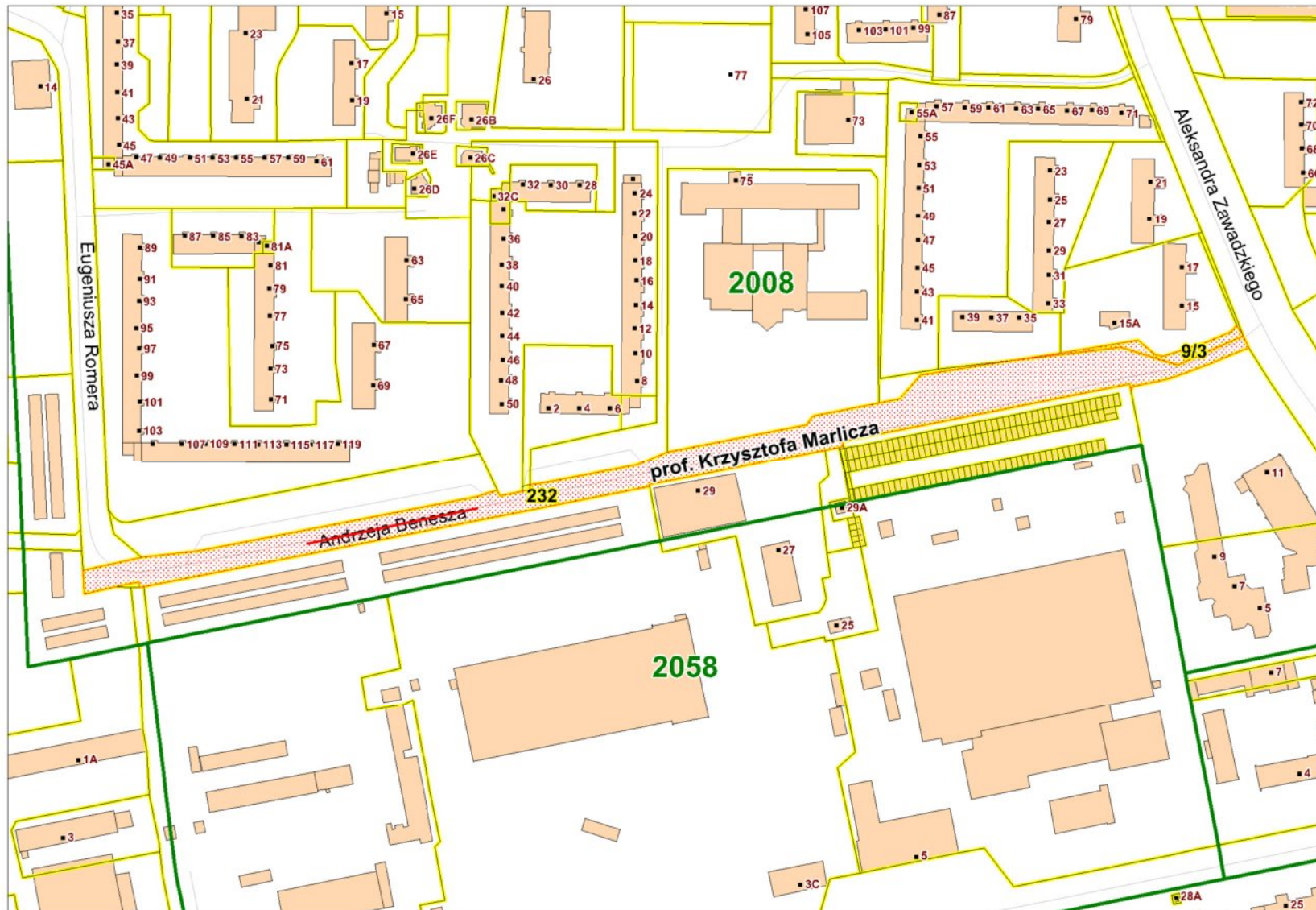

Załącznik Nr 11 do uchwały Nr

Rady Miasta Szczecin

z dnia 2017 r.

Uzasadnienie

Zgodnie z zapisami ustawy z dnia 1 kwietnia 2016 r. o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 744), obowiązujące nazwy nie mogą upamiętniać osób, organizacji, wydarzeń lub dat symbolizujących komunizm lub inny ustrój totalitarny, ani w inny sposób takiego ustroju propagować. W związku z powyższym Komisja Bezpieczeństwa Publicznego i Samorządności w uzgodnieniu z Komisją Kultury Rady Miasta przedstawia projekt uchwały.

1. Tadeusz Zawadzki – instruktor harcerstwa podporucznik AK, Komendant Grup Szturmowych na terenie Warszawy, poległy na strażnicy Grenzschutzpolizei w Sieczychach koło Wyszkowa w roku 1943, jego imię nosił batalion Armii Krajowej Szarych Szeregów – Batalion Zośka. Urodził się 24. 01.1921 roku. Na przełomie 1939 i 1940 roku uczestniczył w akcjach Małego Sabotażu organizowanych przez Polską Ludową Akcję Niepodległościową. Pełnił funkcję łącznika w komórce więziennej Związku Walki Zbrojnej a w roku 1941 pod pseudonimem „Lech Pomarańczowy” stanął na czele „Wojennej Pomarańczarni” (od pomarańczowych chust). Razem ze swoją drużyną wszedł w skład „Szarych Szeregów” jako komendant hufca „Mokotów Górny”. W listopadzie 1942 roku został hufcowym w hufcu „Centrum”, dowódcą Grup Szturmowych Chorągwi Warszawskiej i zastępcą por. „Jerzego” – wojskowego dowódcy Oddziału Specjalnego „Jerzy” (tzw. "OS-y"), jednego z oddziałów Kierownictwa Dywersji Komendy Głównej Armii Krajowej. W styczniu 1943 roku otrzymał stopień kaprała podchorążego. 16 stycznia 1943 roku dowodził wykonaniem wyroku śmierci na Ludwiku Herbercie. 26 marca 1943 wziął udział w akcji pod Arsenalem (tzw. „Meksyk II”), podczas której dowodził grupą „Atak”. Zginął w nocy z 20 na 21 sierpnia 1943 roku w akcji „Taśma”, pięć miesięcy po tragicznej śmierci swoich przyjaciół „Alka” oraz „Rudego” podczas ataku na strażnicę Grenzschutzpolizei w Sieczychach.

2. Młodzieży Polskiej - na przestrzeni wieków młodzież polska angażowała się w różnorakiej działalności – zrywy powstańcze, działania wojskowe, działalność konspiracyjną a w ostatnich latach działalność opozycyjną - w walce o wolność i niepodległość Najjaśniejszej Rzeczypospolitej, składając nierazdaninę krwi i życia. Taka postawa szczególnie u młodych ludzi zasługuje na uznanie i wdzięczność.

3. 9-go Maja – idea zjednoczenia narodów Europy pojawiała się w myśli europejskiej od dawna, jednak dopiero po II wojnie światowej jej urzeczywistnienie nabrało tempa. Przedstawiciele 25 krajów europejskich, podczas kongresu haskiego, wyrazili pragnienie utworzenia zjednoczonej Europy, które zaczęło się realizować między innymi poprzez Europejską Wspólnotę Węgla i Stali i Europejską Wspólnotę Gospodarczą, aż do formalnego powstania Unii Europejskiej. Polska po przemianach ustrojowych uzyskała członkostwo w Unii Europejskiej 1 maja 2004 r. Jednym z symboli Unii Europejskiej jest dzień 9 maja, który uchwałą Parlamentu Europejskiego został nazwany Dniem Europy w nawiązaniu do wystąpienia w dniu 9 maja 1950 r. francuskiego ministra spraw zagranicznych Roberta Schumana, który przedstawił plan utworzenia zorganizowanej Europy zwany planem Schumana. Ten dzień wspólnota przyjęła za swoje święto.

4. Samopomoc Chłopska - zasada Samopomocy Chłopskiej występowała na wsi od czasów uwłaszczenia w XIX wieku. Miała ona różne formy. Była to współpraca sąsiedzka ale również chłopci wiązali się w stowarzyszenia samopomocowe. Jednym z nich jest istniejący do dziś Krajowy Związek Rewizyjny Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”.

5. Wacław Felczak - wybitny historyk w czasie wojny, kurier Rządu RP na uchodźstwie, więzień polityczny okresu stalinowskiego, represjonowany aż do upadku systemu komunistycznego. Po klęsce wrześniowej związał się z podziemiem i rozpoczął służbę kurierską. W czasie II wojny światowej , w latach 1940-1945 był kurierem Rządu RP na uchodźstwie między Londynem a krajem. Po zakończeniu wojny kontynuował w latach 1945-1948 działalność kurierską na rzecz rządu RP na emigracji. W lipcu 1945 r. jako emisariusz ruszył przez " zieloną granicę " do Londynu, by przedstawić władzom Rzeczypospolitej w Londynie motywy i okoliczności likwidacji Polskiego Państwa Podziemnego . Wśród wielu kursujących między Polską a Zachodem kurierów wojskowych i partyjnych on był jedynym wysłannikiem rządu RP na uchodźstwie , cieszącym się zaufaniem prezydenta Władysława Raczkiewicza i premiera Tomasza Arciszewskiego , a także przywódców

stronnictw politycznych. W roku 1948 został po długotrwałym śledztwie skazany na dożywocie. Zwolniony z więzienia po ośmiu latach – w październiku 1956 . Od 1958 r. był pracownikiem Instytutu Historii Uniwersytetu Jagiellońskiego . Doktoryzował się w 1962 r. pod kierunkiem profesora Henryka Wereszyckiego , a habilitację otrzymał w 1968 r. Waław Felczak, systematycznie przyjeżdżając od II połowy lat siedemdziesiątych XX w. na Węgry odegrał istotną rolę w formowaniu się demokratycznej opozycji węgierskiej, która doprowadziła do upadku ustroju komunistycznego na Węgrzech w roku 1989. Władze komunistyczne w Polsce w 1975 r. zablokowały wniosek Uniwersytetu Jagiellońskiego o nadanie Waławowi Felczakowi tytułu profesora zwyczajnego . Dopiero po osiemnastu latach, w niepodległej już Rzeczypospolitej, w dniu 5 października 1993 został mianowany profesorem.

6. Wyzwolenia – po 123 latach nieobecności na mapach Europy, niesiona pragnieniami, marzeniami i czynem, Ojczyzna nasza wyzwoliła się z okowów zaborców, upamiętnienie tego faktu w przeddzień zbliżającej się setnej rocznicy odzyskania niepodległości będzie uhonorowaniem wysiłku wielu pokoleń Polaków.

7. Halina Gaińska – ur. 28 VII 1931 w Legionowie k. Warszawy, zm. 6 I 2008 w Szczecinie. Absolwentka Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, kierunek historia (1966). Wieloletnia nauczycielka historii w I LO im. Marii Skłodowskiej-Curie w Szczecinie, metodyk, opiekunka wielu laureatów szkolnych olimpiad historycznych. Od IX 1980 w „Solidarności”; współorganizatorka struktur nauczycielskiej „Solidarności” w I LO, regionie i kraju, od II 1981 przewodnicząca Komisji Okręgowej Pracowników Oświaty i Wychowania „Solidarności” w Szczecinie; w VI/VII 1981 delegat na I WZD Regionu Pomorze Zachodnie, delegat na I KZD, członek Prezydium Krajowej Sekcji POiW. 15 XII 1981 internowana, początkowo w AŚ w Kamieniu Pomorskim, od 16 I 1982 w Ośr. Odosobnienia w Gołdapi; po tragicznej śmierci syna Wojciecha (11 II 1982) nie otrzymała przepustki na pogrzeb; pozwolenie na udział w pogrzebie, pod eskortą, uzyskała dopiero w wyniku głódówki protestacyjnej współwięźniarek, zwolniona 21 III 1982; zwolniona z pracy, pozbawiona prawa wykonywania zawodu. Od III 1982 działaczka podziemnych struktur „S” związanych z Regionalnym Komitetem Strajkowym: współorganizatorka manifestacji, kolporterka podziemnych wydawnictw: książek (m.in. NOWej i Kręgu), prasy, ulotek, aktywna uczestniczka Duszpasterstwa Ludzi Pracy u oo. jezuitów, księży chrystusowców, przy parafii św. Stanisława Kostki w Szczecinie, m.in. prowadziła wykłady z historii; autorka artykułów do pism podziemnych: „Oświata”, „Multi In Parvo”. Od XII 1986 na emeryturze. Od X 1989 pracownik „S”, ponownie przewodnicząca „S” POiW. 1990-1994 radna Miasta Szczecin, członek Komisji Edukacji i Kultury. Odznaczona m.in. Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1993), Złotą Odznaką Krajowej Sekcji Pracowników Oświaty i Wychowania (2002), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (2006). Otrzymała tytuł Honorowej Przewodniczącej „Solidarności”.

8. Jerzy Zimowski - ur. 8 VIII 1941 w Krakowie, zm. 15 VIII 2007 w Odessie. Absolwent Uniwersytetu Jagiellońskiego, Wydz. Prawa (1964). 1964-1972 prokurator Prokuratury Rejonowej w Szczecinie, 1972-1980 radca prawny m.in. w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie Komunikacji Miejskiej w Szczecinie. 1963-1980 w PZPR. 1978-1980 członek grupy rozpoczynającej działalność opozycyjną w Szczecinie, kolporter wydawnictw niezależnych m.in. „Robotnika”, „Biuletynu Informacyjnego” KSS KOR, organizator pomocy prawnej. W VIII 1980 uczestnik strajku w WPKM, członek KS; od IX w „S”. 1980-1981 doradca MKR w Szczecinie, następnie dyrektor Biura Prawnego Regionu Pomorze Zachodnie. 1980/1981 doradca strajkujących rolników w Ustrzykach Dolnych i Rzeszowie. 13 XII 1981 internowany w Ośr. Odosobnienia w Goleniowie, Wierchowiu i Strzebielinku, 23 XII 1982 zwolniony. Po zwolnieniu organizator zespołu doradztwa i pomocy prawnej dla represjonowanych. 1983-1989 radca prawny. Od VII 1984 współpracownik tajnej Rady Koordynacyjnej „S” Pomorza Zachodniego, autor do pism podziemnych „Obraz” i „Grot” pod własnym nazwiskiem. 22 VI 1988 uczestnik strajku w WPKM; w VIII 1988 uczestnik strajku w Porcie Szczecińskim, odpowiedzialny za udzielanie informacji dla rozgłośni zagranicznych, od X 1988 rzecznik prasowy MKO „S” w Szczecinie. W 1989 członek KO przy Przewodniczącym „S” Lechu Wałęsie, 1989-1991 poseł RP z listy KO „S”, w Komisji Ustawodawczej, Komisji Administracji Spraw Wewnętrznych. VIII 1990 – XII 1996 wiceminister spraw wewnętrznych. 1990-1994 w UD, następnie w UW, od 2005 w PD demokraci. pl, członek rady politycznej. Od 1997 prowadził własną kancelarię adwokacką w Warszawie, od 1998 członek Zarządu Fundacji Instytut Spraw Publicznych. Pośmiertnie odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (2011).

9. Anna Walentynowicz - (1929-2010) działaczka społeczna (walczyła o prawa kobiet i pracowników) oraz opozycji przedsiernpniowej. W 1978 r. weszła w skład Komitetu Założycielskiego Wolnych Związków Zawodowych Wybrzeża. W 1980 r. została zwolniona z pracy w Stoczni Gdańskiej, co stało się przyczyną wybuchu strajku i doprowadziło do zawiązania Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego (została jego członkiem), a ten doprowadził do powstania NSZZ „Solidarność” (była jego współzałożycielką). Przez wiele lat była prześladowana przez komunistyczną Służbę Bezpieczeństwa, w grudniu 1981 r. internowana, a w latach 1982-83 dwukrotnie aresztowana i osadzona w zakładzie karnym. Ze względu na etos Anny Walentynowicz i jej związek z ideą Solidarności, nadano jej przydomek „Anna Solidarność”.

10. Roman Dmowski- (1864-1939) wybitny polityk, mąż stanu i pisarz polityczny. Był współzałożycielem i prezesem Komitetu Narodowego Polskiego w Paryżu, który dążył do odbudowania państwa polskiego przy pomocy ententy i uznany został przez rządy Francji, Wielkiej Brytanii, Włoch i Stanów Zjednoczonych za oficjalną reprezentację Polski. Obok Ignacego Paderewskiego, był głównym delegatem Polski na paryską konferencję pokojową 1919-1920, podczas której referował sprawę granic Polski (wspólnie z Paderewskim podpisał też w imieniu Polski wersalski traktat pokojowy). W II Rzeczypospolitej Polskiej nie pełnił już wielu funkcji państwowych, był m.in. posłem na Sejm Ustawodawczy i ministrem spraw zagranicznych, pozostał jednak głównym ideologiem i autorytetem dla polityków, działaczy i zwolenników ruchu narodowego. Obok Józefa Piłsudskiego, Wincentego Witosa, Ignacego Daszyńskiego, Wojciecha Korfatego i wspomnianego wcześniej Ignacego Paderewskiego, Roman Dmowski należy do osób najbardziej zasłużonych dla odzyskania niepodległości i odbudowy polskiej państwowości. Jako jedyny z tego grona nie patronuje żadnej z ulic w Szczecinie.

11. Krzysztof Marlicz (ur. 12 grudnia 1935 w Aleksandrowie Kujawskim, zm. 4 sierpnia 2014 w Szczecinie) – polski lekarz, specjalista w zakresie gastroenterologii, profesor nauk medycznych, rektor Pomorskiej Akademii Medycznej w Szczecinie. Studiował biologię na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu. Ukończył w 1958 studia lekarskie w Akademii Medycznej im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu. Uzyskiwał następnie stopnie doktora i doktora habilitowanego nauk medycznych. W 1987 otrzymał tytuł profesora nauk medycznych. Zawodowo był związany z Pomorską Akademią Medyczną w Szczecinie (przekształconą w Pomorski Uniwersytet Medyczny). Doszedł do stanowiska profesora zwyczajnego tej uczelni. Został kierownikiem Katedry i Kliniki Gastroenterologii, a w latach 1996–2002 pełnił funkcję rektora tej uczelni. Specjalizował się w zakresie gastroenterologii, w pracy naukowej zajął się m.in. aspektami onkologicznymi przewodu pokarmowego, a także schorzeniami w zakresie układzie trawienia. Od 1994 do 1996 był prezesem Polskiego Towarzystwa Gastroenterologii. Odznaczony m.in. Krzyżem Oficerskim (2003) i Komandorskim (2010) Orderu Odrodzenia Polski.

12. Adam Walczak – kapitan, oficer Armii Krajowej, Kawaler Orderu Virtuti Militari, ps. „Nietoperz”. W wojnie obronnej 1939 roku walczył w 77 pp. Po kampanii wrześniowej internowany w Birsztanach . Z obozu dla internowanych uciekł i rozpoczął działalność w Służbie Zwycięstwu Polski . W lipcu 1942 roku został aresztowany. Po raz kolejny uciekł z transportu i zameldował się do służby w Komendzie Okręgu Wilno AK . Został komendantem Obwodu Oszmiana - Południe. W Rakowie zorganizował oddział partyzancki i w lutym 1944 roku wymaszerował w pole. "Grupę Dąb" przeformowano w 13 Brygadę AK , a dowództwo nad nią objął „Nietoperz”. W lipcu 1944 roku na czele brygady walczył o Wilno . Uniknął rozbrojenia przez NKWD i na czele swojego oddziału przebił się do Puszczy Rudnickiej , a następnie do Puszczy Nackiej gdzie rozwiązał 13 Brygadę. W styczniu 1945 roku wyjechał do Białegostoku i dalej do Torunia. Był poszukiwany przez Urząd Bezpieczeństwa. Wielokrotnie zmieniał miejsca pobytu. W 1978 roku przeszedł na emeryturę. Napisał monografię 13 Brygady AK. W 1993 roku został wybrany do Rady Naczelnej Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej .

Przewodniczący Komisji
ds. Bezpieczeństwa Publicznego i Samorządności

Witold Dąbrowski